

Anglija kliče svoje ljudi nujno iz Italije domov

MUSSOLINI JE POKLICAL EN MILIJON VOJAKOV
POD OROŽJE

Fašistična druhal sežiga vatikansko glasilo
Osservatore Romano

Rim, 13. maja. — Angleški konzularni uradniki v Italiji so dobili iz doma povelje, da naroče angleškim državljanom, ki se nahajajo točasno v Italiji, da se vrnejo nemudoma domov. Po Italiji se širi vedno večja mržnja proti Angliji in ker sestavlja Italija 2.000.000 mož močno armado, vse kaže, da bo šla Italija v vojno na strani Nemčije.

Poleg tega, da je Mussolini ukazal tudi, da se takoj dovrše utrdbe na francoski meji.

Zadnje čase se vrše javne demonstracije proti Angliji in vlada je bila prisiljena zaščititi angleške institucije, tako angleško poslaništvo, angleški konzulat in podružnico angleške banke v Rimu. Policija je morala že večkrat razgnati dijake, ki so se zbirali v gruščah okrog teh angleških poslopij.

Da se Italija ne bo pobotala z Anglijo kažejo številni letaki, v katerih se napada in sramoti Anglijo. Četa mladih fašistov je

nabila take letake po vseh rimskih ulicah. Razžaljeni Angleži so trgali te letake, pri čemer je prišlo do dejanskih spopadov, da je morala poseči vmes policija. Fašistična milica zdaj patrolira po ulicah ter varje letake.

Včeraj se je dvignil nad Rimom nek aeroplan in vrgel nad mesto dvajset tisoč letakov, pisanih proti Angliji. Enake letake so metali nad mesti Milanom, Genovo in Naplom.

Ko je vatikansko glasilo Osservatore Romano priobčilo simpatične brzojave, ki jih je poslal papež Pij Belgijcem, Nizozemcem in Luksemburžanom, je grupa fašističnih pobalinov vzela na kolodvoru vse iztise tega lista in jih sežgala. Neka druga grupa fašistov je hodila po ulicah in vsakega ustavila, kdor je imel pri sebi kak časopis. Če je bil ta časopis Osservatore Romano, so mu ga vzeli in če je napadeni ugovarjal, so ga vrgli v vodo.

Švica pazi na gibanje nemških čet onstran nemške meje

Basel, Švica. — Na nemškem ozemlju v bližini švicarske meje, se poroča, se zbirajo številne nemške čete. Za enkrat se ni jasno, če so te čete nevarnost za Švico. Za vsak slučaj je pa Švica pripravljena z 600.000 vojakov, ki jih je te dni mobilizirala. Celo skavti in ženske so poklicane za stražo.

Nemške čete, ki se zbirajo pri Badenu, Wuertenbergu in v Bavariji, štejejo baje 21 divizij. S tem hoče morda nemško poveljstvo samo prisiliti zaveznike, da ne bodo poslali dosti vojaštva v Belgijo in Nizozemsko.

Poveljnik švicarske armade je poklical v vojaško službo vse civiliste v starosti od 20 do 60 let ter ukazal dati vsakemu domačinu, ki poseduje puško, po 40 nabojev. Ti imajo nalogo, da pazijo na sovražnika, če bi spuščal vojaštvo iz letal po švici.

Nov gospodar

Mr. in Mrs. Jože Grdina sta kupila hišo poleg poslopja Ameriške Domovine. Delavci zdaj pridno popravljajo poslopje, narkar bo Mr. Grdina preselil tje svojo knjigarno.

MR. KENNICK, SLOVANSKI KANDIDAT!

Mr. William J. Kennick, ki kandidira za kongresnika v 20. okraju, nas je naprosil, naj še enkrat poudarimo, da se smatra Mr. Kennick za slovanskega kandidata ter da je 20. okraj slovanski oziroma kozmopolitski, kjer imajo narodne skupine popolno pravico organizirati se na podlagi narodnosti. Te narodnostne skupine so dovolj močne in upravičene, da izvolijo svojega lastnega slovanskega kandidata.

Mr. Kennick se je nadalje izjavil, da morajo Slovenci v 23.

Anglija je pripravljena za sprejem Nemcev, ki bi prileteli z letali

London. — Armada je opremljena posebno motorizirano edinico, ki se je razkropila po vsej deželi in ki je oborožena z strojnimi. Ta armada ima nalogo, da pazi na nemške vojaške, ki bi jih dopeljala nemška letala in na angleškem ozemlju spustila na tla, kot to delajo v Belgiji in Nizozemski. Obenem je tajna policija položila nad 3.000 sumljivih tujcev in jih zaprla v konfinacijska taborišča.

Tako je nova vlada pod vodstvom premierja Churchilla z močno roko udarila proti vsakojaki špijonaži in propagandi v notranjosti dežele. Poleg omenjenih 3.000 tujcev, ki so jih zaprla, so postavili drugih 11.000 pod strogo policijsko nadzorstvo. Med temi so tudi Amerikanci.

Precinkt "A" 23. varda

Ta precinkt je bil včasih na 61. cesti, potem so ga premaknili v Grdinovo prodajalno s pohištvom in zdaj se nahaja na ognjenjagasi postaji na 55. cesti, severno od St. Clair Ave. Torej vsi oni, ki volite v precinktu "A," pojdite volit tje.

Dalje pravi Mr. Kennick, da so sedanje primarne volitve bolj važne kot druga leta zato, ker če bo on sedaj nominiran, bo potem tudi sigurno izvoljen, kajti 20. okraj je pretežno demokratski.

Winston Churchill, novi angleški ministrski predsednik, na katerega stavi zdaj angleški narod zaupanje, da bo premagal Hitlerja.

Plin, ki omami živce, je novo nacijsko orožje

Bern, Švica. — Najnovejšo nemško orožje, o katerem je govoril Hitler, da ga bo rabil v tej vojni, je po izjavi vojaških strokovnjakov plin, ki omami živce, da pade človek, ki tak plin vdiha, kot mrtev na tla. Te vrste plin so baje Nemci uporabljali, ko so zavzeli nizozemsko trdnjavo Eben Emael. Proti te vrste plinu mora imeti vojak posebne vrste maske. Vendar pa plin ne pušča nobenih hevarnih posledic.

VLAK MU JE ODPELJAL PRED NOSOM

Scottsburg, Va. — Jack Harper se je peljal ponoči in v dežju s trukom, ko mu je ušel truk s ceste pod pot. Ker je bila tema in ni videl kje je, je sklenil, da počaka na truku dneva in je sladko zaspal. Proti jutru ga pa neudno prebudi močan tresk in rop. Skoči pokonci in vidi, kako mu je mimoideči vlak odnesel prednji konec avta. Truk mu je bil namreč zdrsnil na progo, a tega ni vedel. Sreča, da je bil samo prednji konec na progi.

Volite Mr. Mihelicha!

Poroča se nam, da vzorčne glasovnice, ki se jih izdaja v 23. vardi, ne nosijo križa pred imenom našega vojaka John L. Mihelicha, ki kandidira v državni centralni odbor. Naše državljane prosimo, da v volilni koči napravijo križ pred imenom John L. Mihelich, ne glede na to, kaj vam agitatorji priporočajo.

Nemci ne smejo poslušati radio iz tujine

Rotterdam. — Kot poroča tukajšnje časopisje, so začeli nemški sodniki brez pardona kaznovati one, ki poslušajo na radiu poročila iz tujih držav. Nek moški v Hanoveru je bil obsojen na pet let ječe in na šest let izgube državljanjskih pravic, ker je poslušal radio iz tujezemstva. Enako je bil obsojen nek moški v Celovecu na pet let ječe iz istega razloga. O treh nadaljnjih slučajih se poroča iz Kratovic, na bivšem Poljskem. Sodniki ne priznajo noben izgovor.

Prevažanje čet z letali sovražniku za hrbet

Hitler vodi vojno na zapadni fronti po najnovejšem načinu in to jako učinkovito. Letala namreč prevažajo vojaške preko sovražnikove bojne črte in jih spuščajo daleč za fronto s padalnih na tla. Tako imajo armade, ki branijo mejo, naenkrat sovražnika pred seboj in za seboj.

Rusi so bili prvi, ki so začeli s te vrste prevažanjem vojakov. Pri večbah so jih spustili celo po en tisoč na enem kraju na tla. Letala so na ta način prepeljala cele polke, obenem s lahimi bojnimi tanki in topovi. Nemci so to takoj sprejeli, pa isto še izboljšali. Več kot štiri leta je že nemška armada do preizkuševala, toda v največji tajnosti. Nemci so preračunali, da ni pripravno spuščati vojaške na tla iz višine 1.000 čevljev ali več. Vojaki so namreč preveč lepa tarča za sovražnika, predno se spuste s padalom do zemlje. Tudi videti se jih na velike daljave. Zato so učili vojaške, da se spu-

ščajo iz manjše višine. Iznašli so padalo, ki se silno naglo odpre, da se spuste vojaki lahko iz višine 100 ali 200 čevljev.

Tako so vojaki za tarčo le malo časa, ker so skoro v trenutku na tleh. Ako so kraji, kamor so namenjena letala, prepeljavati vojake, gosto naseljeni, ali če so tam sovražni vojak, potem lete naprej bombniki, ki z bombami najprej očistijo kraj. Nato pa pripeljejo letala vojaške. Ti vojaki so oboroženi z avtomatičnimi puškami, ali lahimi strojnimi in navadno oblečeni v uniforme vojakov iste dežele, v katero se podajo, da jih ljudje takoj ne spoznajo.

Kakor hitro so ti vojaki na tleh, takoj zavzamejo važne postojanke, postavijo strojnice, s katerimi obvladajo sektor toliko časa, da pripeljejo letala nove vojaške.

Ti vojaki dobe naročilo in to je glavna naloga, da zasedejo zrakoplovna pristanišča, uničijo

Nizozemska kraljica zbežala v Anglijo

JUGOSLAVIJA PRIPRAVLJENA NA ITALIJO

Belgrad, 13. maja. — Zanesljivi jugoslovanski krogi so se danes izjavili, da je dežela pripravljena za vsak slučaj in da ima pripravljenih 700.000 vojakov v bojni opremi, če bo šla Italija v vojno. Zadnje demonstracije v Italiji proti Angliji prepričujejo jugoslovansko vlado, da bo šla Italija v vojno na strani Nemčije. V tem slučaju, bo Italija vpadla v Jugoslavijo in Grško.

Čeprav je italijanska vlada še pred nekaj dnevi trdila, da ne gleda za jugoslovanskim ozemljem, pa je Jugoslavija postavila močno armado od italijanski in nemški meji. Enako se ni pustilo v nemar jadransko obrežje do Albanije. Dodatne divizije so bile poslana na ogrsko mejo, kjer se pričakuje, da bo Nemčija udrla proti jugu.

Shirley Temple je šla "v pokoj"

Hollywood, Cal. — Filmska zvezda, Shirley Temple, ki je v teh šestih letih, kar nastopa v filmu, zaslovela po vsem svetu, je šla v pokoj, ker je baje "prestar" za igranje. Stara je namreč natančno enajst let. No, svojo kariero je napravila, kajti prihranila si je v tem času čedno vsoto \$3.000.000. V istem času je pa zaslužila za filmsko družbo celih \$20.000.000. Zato se je pa družba izkazala hvaležno in podarila mladi igralci \$300.000. Njena mati pravi, da bo šla dekle v šolo do 16 leta (zdaj je v 6. razredu) in potem, če bo imela veselje, bo šla lahko nazaj k filmu kot odrasla igralka.

MATI IZDALA SINA POLICIJI

Buffalo. — Policija je zaprla štiri mlade fante, ki so se vozili v ukradenem avtomobilu in so bili na potu, da bi izropali neko gazolinsko postajo. Pri sebi so imeli tudi nabit samokres. Policija je opozorila na pridaničeni mati enega izmed četvorice, ki je prosila, naj primejo sina, predno bo koga umoril in šel na električni stol.

Nizozemske obrambe strte

Nemška sila je presekala Holandsko na dvoje, nizozemska mesta pred padcem. Skupne sile zaveznikov, Belgijcev in Nizozemcev niso mogle zadržati nemškega naskoka.

Paris, 13. maja. — Nemška armada se je zadrževala preko Nizozemske in presekala deželo skoro na dvoje potem, ko je strla močno obrambeno črto, vključno važne in močne utrdbe pri Liege v Belgiji.

Da nizozemska vlada sama uvidi brezupen položaj v deželi je znak to, ker je zbežala nizozemska kraljica Wilhelmina v London, ko je videla, da njena armada ne bo vzdržala nemškega navalna in da so mesta kot Hague, Amsterdam in Rotterdam pred padcem, ker prodirajo proti njim Nemci od severa in zapada. Uradna nizozemska vlada je zdaj v Londonu.

Združene sile zaveznikov, Belgijcev in Nizozemcev so se zapobile proti nemškemu prodiranju, toda brez uspeha. V tem se pa nahaja glavna zavezniška armada v Belgiji pri drugi obrambeni črti, ki se nahaja zdej za utrdbami Liege. Tukaj se pričakuje odločilne bitke med glavno nemško in zavezniško silo.

Nemci trdijo, da so zajeli 18.900 nizozemskih, francoskih in angleških vojakov, da so zavzeli trdnjavo Liege, da so prodrli v dveh krajih preko belgijskega

Vse za narod!

Naj bo že kakor hoče, eno moramo pa le pribiti iz te volivne kampanje. Ko smo poslušali politične gromovnike, čitali njih obljube, prišoge in zagovarjanje, pa nismo slišali niti od enega kandidata, da bi bil enkrat samkrat znil in rekel, da kandidira v svojo lastno korist. Vsak je na vso sopo zatrjeval, da kandidira samo zato, da bo lahko koristil narodu. Kakopak in menda ja!

Poroka slovenskega para

V četrtek ob devetih dopoldne se boste poročila v cerkvi Marije Nebovzete na Holmes Ave. gdč. Genevieve Marie Zulich in g. Jerry Bohinc. Nevesta je hčerka splošno poznane in spoštovane John Zulicheve družine iz Neff Rd. ženin je pa znani solastnik lepo uspevajoče trgovske firme Norwood Appliance & Furniture Co. Naše iskrene čestitke in mnogo sreče v novem stanu!

Zaroka v Niles, O.

V nedeljo 12. maja sta se zaročila tukaj Mr. Tony Gabrovšek in gdč. Rosemary Zupec. Tony je edini sin družine Gabrovšek iz 27 Gordon St., Oirard, O., zaročenka je pa starejša hčerka družine Zupec iz 521 Scott St., Niles, O. Oba sta tukaj rojena. Naše iskrene čestitke!

Pogreb Pokojnega Jakšiča
Pogreb Aleksandra Jakšiča se bo vršil v četrtek zjutraj ob 8:30 iz pogrebnega zavoda A. Grdina in Sinovi v cerkev sv. Vida.

Važna seja

Starše godbenikov fare sv. Vida se prosi, da pridejo jutri večer ob 8:30 k seji v staro šolo sv. Vida.

prekopa Albert, da so šli preko vse kneževine Luksemburg ter da so napravili zagozdo preko vse Holandske ter napravili zvezo z svojimi četami, ki so jih spustili iz letal v Rotterdam.

Angleška admiraliteta trdi, da brani belgijsko mesto Antwerpen, da ne bi padlo Nemcem v roke, toda Nemci trdijo, da so potopili Angležem eno križarko in eno transportno ladjo z vojaštvom.

Nemški uspehi na Holandskem kažejo, da je v vidiku velika bitka za obrambo belgijskih mest Antwerpna in Bruslja. Anglija bo napela vse sile, da prepreči Nemcem zasesti ta mesta, ker bi sicer Nemci od tukaj imeli prav kratko pot v Anglijo.

Ako ne bosta Anglija in Francija v kratkem organizirali protinapad, potem se bo Nemčija ugnezdila na holandskem obrežju, ki je samo 150 milj od Anglije in bo od tukaj začela z vso silo napadati Anglijo z bombniki.

Angleži in Francozi se dobro zavedajo velike nevarnosti, zato so zavzle zavezniške čete važne postojanke v Belgiji, kjer bodo skušale zajeziti nemški naval proti morju.

Belgijski državljani v Zed. državah bodo klicani domov

New York. — Belgijsko zunanje ministerstvo je naročilo svojemu generalnemu konzulu v New Yorku, da se morajo takoj registrirati vsi belgijski državljani, ki prebivajo v Zed. državah, ker bodo oni, ki so sposobni za vojaško službo, v kratkem poklicani domov. Generalni konzul je razposlal ta ukaz na vse belgijske konzulate po deželi.

Belgijski generalni konzul pravi, da še predno je prišel ta ukaz iz Bruslja, se je javilo veliko število Belgijcev, moških in ženskih, ki so pripravljani iti domovini na pomoč. Pričujejo se, da se bodo javili tudi oni Belgijci, ki so vzeli tukaj ameriško državljanstvo.

Brzobjavne zveze med Zed. državami in Nizozemsko ter Belgijo še vedno poslujejo. To je značilno, ker znano je, da je bila enaka zveza iz Danske in Norveške pretrgana prvi dan, ko so Nemci vpadli v te dežele. To pomeni, da Nemci še nimajo v posesti prometnih zvez v Belgiji in Holandski.

Američanka proglašena blaženim

Vatikan, 12. maja. — Danes je papež Pij XI. pri velikih svečanostih proglasil Američanko, Mater Filipine Rose Duchesne, blaženim v cerkvi sv. Petra. To bo tudi prva ameriška svetnica, toda še ni znano, kdaj bo proglašena. Med diplomati, ki so pristopovali svečanin obredom, je bil tudi Myron Taylor, osebni zastopnik predsednika Roosevelta pri Vatikanu.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

1117 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio

Published daily except Sundays and Holidays
 NAROČNINA:
 Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
 Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
 Za Cleveland, po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
 Za Evropo, celo leto, \$7.00.
 Posamezna številka, 3c.

SUBSCRIPTION RATES:
 U.S. and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
 U.S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
 Cleveland and Euclid, by carriers: \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
 European subscription, \$7.00 per year.
 Single copies, 3c.

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83 No. 114 Tues., May 14, 1940

BESEDA IZ NARODA

Iz življenja naših pionirjev

Piše J. Resnik

Danes pa hočem cenjenim čitateljem opisati izreden slučaj, kakršnih do sedaj še menda ni bil opisan in to je, da bi trije bratje dočakali zlato poroko. Ti trije so: George Blatnik, ki je praznoval zlato poroko v cerkvi sv. Lovrenca 24. novembra 1938. On je bil že opisan v listu Ameriška Domovina. Drugi je brat Anton Blatnik, ki je obhajal zlato poroko 10. maja. To-liko vem, da je omenjeni dan poteklo 50 let, kar skupno z njegovo ženo vozita težki zakonski voz.

Mož, dasi že 78 let star, pa je še vedno pri korajži in ve veliko zanimivega povedati. Pa ga poslušajmo, kaj nam pripoveduje: "Rojen sem bil leta 1862 v vasi Lopata fara Hinje. V tistih časih še niso silili toliko v kaj v Ameriki, ko fant ali dekle šolo kot dandanes, posebno tudi v šolo toliko časa, da se poroči in tako starši nimajo nobene koristi od svojih otrok. Ven-dar pa sem se naučil za silo branja in pisanja, kar mi je v po-znejšem življenju kaj prav pri-šlo.

"Ko sem bil star 15 let sem šel z drugimi fanti in možmi drvarit na Hrvaško. Bil sem najprej za kuha. Vse bi bilo dobro tedaj, le zima je bila pa strašno huda. Ne morete si misliti, kako me je zeblo, ko sem šel v oddaljeno vas naku-povati živila. Neke noči pa je bilo posebno mraz, da sem kul-rit skoraj vso noč. Res je bilo gorko v naši baraki, a ker sem imel posteljo pri steni, sem se ponoči tako zaobrnil, da sem ti-ščal glavo k steni. Seveda pro-ti jutru je ogenj v peči ngasnil. Ko sem pa zjutraj hotel vstati, da bi napravil zajterk, je bil pa joj, kajti na steni se je bil napravil led in tako prav pri-jazno objel tudi moje lase, da nisem mogel nikamor. Klical sem na pomoč. Takoj je bil človek pri roki s škarpami in odrezal lase pri ledu, ker druge pomoči sploh ni bilo.

"Hitro sem skočil pokonci ter hitel pripravljati zajterk. In kakor mine vsaka reč, tako je minila tudi zima na Hrvaškem in vrnili smo se domov. Prihod-nje leto pa nisem hotel iti zm-rzovati v hrvaške gozdove, am-pak sem šel na Dunaj kostanj peč. Tam je bilo veliko boljše kot na Hrvaškem, ker sem imel vsaj pečico, da sem se lahko grel v roke, ko sem segal po vroči kostanj.

"Tako sem živel nekaj časa tu in zopet tam, da je pri-šel čas za nabor. To je bilo ve-selje fantov — vojaški nabor — vojaška služba. Gospodje na-borne komisije so me malo pog-ledali in rekli: dober je, kar k lovcem ga bomo dali za tri leta.

"Rečem vam, da tudi voja-ška služba je lepa, če jo kdo z veseljem vrši. V jeseni 1888 sem odšel k vojakom. Ko so mi ni-la tri leta pa sem prišel do-mov ves ponosom, da sem slu-žil cesarja. V tem času se je doma oženil moj brat, jaz pa sem odšel delat v premogokope na Štajersko. Sprevidel sem, da se mora povsod trdo delati in zaslužek pa se zapravi spro-ti. Zmisli sem se na Ameriko.

In res leta 1888 sem odšel iz rojstnega kraja. Slovo mi ni bilo preteško, ker sem bil pač navajen odhajati z doma že iz rane mladosti.

"Prišel sem v Cleveland, kjer sem se zamudil teden dni, nato pa sem šel v Venoma, Ill., tudi tu ni bilo dela, odšel sem v Io-var, Minn. Tam sem dobil delo, a plača, pa je bila slaba. Zopet sem šel nazaj v Cleveland, Ohio. Ko sem tako prehodil že precej sveta po Ameriki, sem sprevi-

del, da je še najboljši v Cleve-landu. Dobil sem delo pri Ame-rican Steel & Wire Co. Ob ne-deljah smo posebno radi zaha-jali na St. Clair Ave. in smo se večkrat ustajljali pri takrat ze-lo poznanim gostilničarju Ja-kobu Turku, po domače pri Klin-cu.

"V svoje veliko presenečenje sem tu zagledal moje znanke iz stare domovine gđc. Mary Gorenčič. Povedala mi je, da tam služi. Misli sem si: že v starem kraju me je rada vide-la, gotovo me bo tudi tukaj. Po-vedal sem ji, da imam stalno delo in že precej denarja, ker sem vedel, da to jako dobro vpliva na mlada dekleta. Veste, ta pohvala je tako vplivala na-njo, da ko sem jo vprašal, če hoče biti moja gospodinja vsaj 50 let, ni prav nič pomišljala in brez pomisleka privolila — hočem.

"Poročil naju je Rev. Furdek v češki cerkvi Marije Lurske na Broadway in 55. cesti in sicer 10. maja 1890. (Tokrat še ni bi-lo nobene slovenske cerkve v Clevelandu). Poročno slavstvo smo obhajali skoro cel teden. Rev. Furdek naju je tako zve-zal, da še danes prav dobro dr-ži. V zakonu so se nam rodili trije otroci: sin Anton poročen, hčeri Mary, por. Skufca in Jen-nie, por. Zupancič.

"Prišlo se me je domotožje in sva jo z ženo in sinom mahni-la nazaj v staro domovino. Pri-šla je svetovna vojna, denar je izginil, da sam ne vem kdaj in listo malo posestvo, ki sem ga bil kupil nas je težko preživlja-lo. Posebno v vojnem času je bilo zelo težko. Oblasti so za-plenile skoro ves živež, saj so pobrali še celo maslo, če jo je bi-lo malo več pri hiši. Ko smo za-moja žena hitro skrila pisker masti in hlev pod jasli in ko je prišel mož postave nam pove, da moramo oddati mast. Žena mu je pokazala in rekla, da jo še za dom ne bo dovolj. Mož po-stave je videl, da res ni veliko, zdelo se mu je malo čudno, a je vseeno odšel z dolgim nosom.

"Kdor ni takrat pravočasno poskril, so mu vzele za vojsko seveda, če so pa koga zalotili, la skriva, tega so pa še prav ob-čutno kaznovali. Minila je tudi vojna in vojaki so se polagoma vračali domov, a veliko pa jih je ostalo na bojnih poljanah in žalost je bila velika. Toda tudi pod novo vlado se ni veliko spremenilo in ni bilo veliko bol-jše. Leta 1934 pa naju je pri-šla obiskat hčeri Jennie v staro domovino. Videla je, da živiva v revščini in zato nama je ob-ljubila, da naju vzame nazaj v Ameriko.

"Preteklo je še eno leto pred-no sva odšla. Leta 1935 pa je prišel na obisk stare domovine naš č. g. kanonik Oman. Obiskal je tudi Hinje in tedaj sva se vi-dela in tudi govorila ter sem po-vedal, da tudi midva odpotuje-va v Ameriko in da se bova na-stanila njihovih fari. Slučajno pa sva se vozila na istem parni-ku kot č. g. kanonik Oman in ljubljanski škof Dr. Gregorij Rožman in ves čas na parniku se nismo niti enkrat videli. Res čudna zgodba.

"Torej 10. maja pa bo minilo 50 let odkar imava nadloge in veselje drug z drugim. Sedaj živiva pri svoji hčeri, Mrs. Mary Skufca na 3708 E. 77 St. Če se nam pa kaj zameri, gre-va pa k drugemu, saj naju ima-jo vsi najini otroci radi."

Tako je opisoval zgovorni mož svoje doživljanje. Dostavil je, da bi še veliko lahko povedal, a sem mu rekel, da zame, ki ni-sem dober pisar, bo dovolj. Kdor pa želi kaj več izvedeti, pa naj se zgasi na omenjenem naslovu, ker vem, da bosta mož in žena vesela takega obiska.

In tretji brat pa je Frank

Blatnik, ki sedaj živi v vasi Lo-pata, fara Hinje. Tudi Frank je bil lv Ameriki. On je bil prišel leta 1887 in njegova že-na, tedaj še dekle, Jennie Turk, pa leta 1890. Tudi ona dva sta se poročila v že omenjeni češki cerkvi in je tudi njiju poročil Rev. Furdek 6. oktobra istega le-ta. Tukaj živi en njegov sin Frank Blatnik na 8906 Union Ave. Mr. Frank Blatniku, ml. pa čestitam, da je sin tako tr-dne rodovine. Upam, da boš tu-di ti dočakal 50 letnico — zlato poroko.

Vsem jubilatno pa prav iskreno čestitke. Tako onemu v stari domovini kakor tudi tema dvema tukaj s katerima smo do-bri prijatelji. Bog vas živi še na mnogo leta in po smrti pa naj vam da nebasa.

Pripomba: Predno sem oddal ta dopis, pa mi je bilo sporoče-no, da praznujeta naša jubilan-ta zlato poroko v nedeljo 19. maja letos v cerkvi sv. Lovren-ca. Vse sorodnike, prijatelje in znance se opozarja in vabi k zlati poroki, ki se bo vršila v nedeljo 19. maja ob 10. uri do-poldne. Vabljeni ste prav vsi k tej izredni slavnosti.

"Slavčki" se zahvaljujejo

Odbor mladinskega pevskega zbora "Slavčki" se tem potom zahvaljuje vsem, ki so kaj pri-pomogli ob zadnji prireditvi te-za zbora.

Našo toplo zahvalo naj prej-meti gđc. Agnes Klemenčič za brzeplačno stипkanje vse zboro-ve korespondence in Mary Obre-va za stипkanje vlog za igro "So-kratov god." Zahvalimo se pa-sijskemu klubu za posojene kostume in požrtvovalnemu pri-jatelju "Slavčkov," g. Franku Rich za dar \$5.00, ki jih je poda-ril v zborovo blagajno. Hvala ge. Nežki Kalan in Makovec sladšičarni za dar ter Novakovi pekarnji za podarjeno pečivo.

Hvaležni smo tudi našim prid-nim kuharicam, natakarmem in drugim delavcem za vso pomoč, ki so jo radevolje nudili zboru.

Končna pa hvala vsem posest-nikom te prireditve, ki ste se od-zvali našemu vabilu. Skupno nas lahko veže zavest, da smo storili po svoji moči vse, da bi ohranili naši naselbini njen mla-linski pevski zbor.

Torej ponovno: Najlepšo za-hvalo izreka vsem,

Odbor.

900 m pod morjem

Eno izmed skrivnostnih pod-ročij, ki še ljubosumno skriva svoje skrivnosti pred prodirajo-čo silo človeškega duha, je mor-je. V teku tisočletij si je človek sicer priboril "vlado" na nje-govem hrbtu in podredil razsež-no-sti oceana svoji volji, tako da mo-rije veže celine, ki jih je nekda-ji ločilo. Pa tudi tukaj se more-jo zdržati vezi, ki jih je zgrabil človeški duh samo, dokler so tr-dno vpete na celine, in še kljub temu se neredko zgodi, da se po-greznje ladje s tovari in ljudi-mi v globine, od koder ni vrnit-ve.

Vode, ki sestavljajo morja zavzemajo ogromne površine. Oceani pokrivajo dve tretjini našega planeta in skoraj lahko rečemo, da napredek tehnike, ki je osvobodil ozračje, zasedel zem-ljo in začel izkoriščati njeno no-tranost, ni prodril v morske glo-bine. Globine morij so nerazis-kane. In Bog ve, kake redkosti, posebnosti krijejo pred radoved-nimi človeškimi očmi. Kolike vrednosti bi bilo že to, če bi se tehniki posrečilo dvigniti iz mo-rija zaklade, ki so se v teku zg-odovine potopili, če bi bilo mo-goč odkriti skrivnosti celin in pokrajin, ki so izginile s povr-šja. Kako važno bi bilo, da bi bolje poznali morja, ki v veliki meri upravljajo življenje na našem planetu, ki skozi tisočletja pišejo narodom in državam zg-odovino.

Kdaj bo človek lahko osvojil globino morja? Vprašanje, ki ga rešujejo najbrž, odkar pozna-mo plovo po morjih. Prepro-sti potapljači so stvar rešili na preprost način. Potapljač se po-topi in vztraja pod vodo, dokler mu pač dopuščata zaloga zraka v pljučih. Seveda to ni dolgo in zadošča komaj primitivnim is-kašnim koral, školjk bisero v itd. Izkušnje kažejo, da je pri takem načinu potapljanja čas treh mi-nut za skrajna meja človeške zmagljivosti. Pa tudi globina, ki se na ta način doseže, ni ne-pomeni v primeri z velikanskimi globinami oceanov (čez 10,000 m).

Preprosto potapljanje brez naprav se danes že redkokje u-porablja. Pač pa že dolgo po-znamo različne potapljaške pri-prave. Najpreprostejša pripra-va, ki je prav za prav samo ne-kaka gumijasta maska, skozi ka-terbo dovajamo s posebno sesal-jko potapljaču v usta sveži zrak, omogoča potapljanje do globine 15 m. V večji globini postaja pritisk za potapljača že nevaren. S potapljaško obleko pa se do-se-že kakih 100 m globine. Toda, da se doseže ta globina, so po-trebne že precej obširne večje priprave. Predvsem mora biti vsa potapljačeva obleka napol-njena s stisnjanim zrakom, ka-terega pritisk je enak pritisku vode. Pomisliti moramo nam-reč, da je vodni pritisk že v glo-bini 50 m takšen, da ima na na-še telo (14,000 kv. centimetrov) silo 65 ton! In že iz te globine se mora potapljač počasi dviga-li, da se privadi na navaden zračni pritisk, ker bi hitro zma-gljajanje tlaka privedlo do nevar-nih poškodb. Zato uporabljajo za take globine (100 do 160 m) 200 do 400 kg težke potapljalne naprave, ki so, rekli bi, nekaki stolpi iz jekla, v katerih tiči po-tapljač, seveda pod normalnim zračnim tlakom. Kljub vsem tem težavam pa se je danes po-srečilo doseči že globino 900 m.

To globino je dosegel Američan William Beebe, ravnatelj oddel-ka za raziskovanje vročega pa-su ameriške družbe "New York Zoological Society." Toda v teh globinah navadne potapljaške gripave nič več ne zadoščajo. Pomisliti moramo, da se vodni pritisk zveča za vsakih 10 m globine za 1 atmosfero.

Razmere, ki jih je bila izpo-stavljena naprava, ki je zdrža-la v globini 900 m, kažejo, pred kako težko nalogo je postavljen človek pri gradnji takih naprav. Beebejeva naprava je bila mo-gočna jeklena krogla premera 1,45 m. Krogla, ki je bila izde-lana iz enega kosa, je bila zno-čajno votla. Debelina jeklene stene je znašala 3,75 cm. Vsa naprava je tehtala 2275 kg. Tri okrogla okena s premerom 20 cm in s 7 cm debeline so om-ogočala pogled navzven. Vhod za potapljača je zapirala posebna plošča, ki je sama tehtala 180 kg in ki je bila privita z deseti-mi močnimi vijaki. Krogla je bila obešana na posebni jekleni vrvi, debeli 22 mm, ki je bila pletena navzkriž, tako da se ne bi zaradi napevanja odvijala in vrtela opazovalne krogle okoli svoje osi. Vrv sama je bila rač-unana za težo 29 ton. 2,75 cm debel električni kabel je dovajal rečemo, da napredek tehnike, ki je osvobodil ozračje, zasedel zem-ljo in začel izkoriščati njeno no-tranost, ni prodril v morske glo-bine. Globine morij so nerazis-kane. In Bog ve, kake redkosti, posebnosti krijejo pred radoved-nimi človeškimi očmi. Kolike vrednosti bi bilo že to, če bi se tehniki posrečilo dvigniti iz mo-rija zaklade, ki so se v teku zg-odovine potopili, če bi bilo mo-goč odkriti skrivnosti celin in pokrajin, ki so izginile s povr-šja. Kako važno bi bilo, da bi bolje poznali morja, ki v veliki meri upravljajo življenje na našem planetu, ki skozi tisočletja pišejo narodom in državam zg-odovino.

Podpirajte Slovenske Trgovce

V Nemčiji živi samo še 330,000 Judov

Nemško časopisje z zadovolj-ivostvom ugotavlja, da se je število Judov v Nemčiji od leta 1933. silno zmanjšalo. Po zadnjem ljudskem štetju je bilo v vsej Nemčiji razen v Memelu, Gdan-sku in Poljski le 330,000 polno-krvnih Judov poleg njih pa še 114,000 judovskih mešanecv. Še leta 1933 pa so našeli v vsej Nemčiji 722,000 Judov. Od vse-ga števila Judov živi osem de-setin po velikih mestih, od tega polovica v Berlinu, na Dunaju in v Hamburgu. Na Dunaju samem je pred kratkim nemški gospodarstvenik Rafelsberger v nekem predavanju omenil, da je od 250,000 Judov, ki so se bi-li v svojčas udejstvovali v gospo-darskem življenju Dunaja, ostalo tam le še 60,000. Pa tudi ti so že povsem izrinjeni iz go-spodarskega življenja in bodo v glednem času morali zapu-stiti mesto.

IZ DOMOVINE

— Ker ga je oče udaril, je šel v smrt. Te dni so delali delavci v vinogradu posestnika Jožefa Hafnerja, med katerimi je bil tudi 17 letni France, ki je vezal trte in je pri tem polnil dve trti, za kar ga je oče udaril s palico po hrbtu. Sina je to ta-koko užalostilo, da je zapustil de-lo brez besede. Sel je, dasi ga je oče klical nazaj. Zvečer, ko so legli, sina ni bilo doma, pač pa je povedal njegov mlajši brat, da je prišel k njemu okrog 21. ure in ga prosil za svinčnik, nato pa je pri žepni svetilki ne-kaj napisal in se poslovil, češ da se ne bodo več videli. Ko je drugega dne zjutraj stopil go-spodar iz hiše proti hlevu, da nakrmi živino, je opazil na hod-niku svojega sina, visečega na vrvi. Nesrečni oče je takoj pre-rezal vrv in poskušal na vse na-čine oživiti sina, a je bil ves trud zaman. Pri sinu so našli poslovilno pismo, v katerem sporoča, da gre v smrt, ker ga je oče udaril, česar ni storil že bil nekaj let. Pokojni France je bil v splošnem mirne narave, a tu in tam je bil čuden in togoten in ta razdražljivost ga je tudi spravila v prezgodnjo smrt.

IZ PRIMORJA

— Trst — Ministrski preds-ednik Mussolini je odredil prodajo 207 prstanov, ki so jih darovali abesinski poglavarji, Italijanski narodni banki in da se za izkupl-ček ki znaša 46.721.85 lir, zgra-di elektromehanična delavnica na področju inštituta za malo in-dustrijo in obrt iz Trsta, Istre in Kvarnera.

— Trst — Vsled zadnje amne-stije, ki je bila podeljena zaradi rojstva princeze Marije Gabrie-le, je bilo izpuščenih iz vseh itali-j. zaporov 9574 kaznjencev.

Robert Heineman star 16 let je bil aretiran v Abing-ton, Pa. kjer je tudi priznal, da je ustrelil 16 letno Edith Snyder s katero sta bila so-šolec. Izpovedal je, da ga je jezilo, ker je dekle hodilo tudi z drugimi fanti. Hotel jo je samo malo prestrašiti, a pri tem jo je zadel v srce.

WINNETOU

Po nemškem tiskarstvu K. Maya

Ni mi bilo ravno čisto prijeto pri sru. Pa kapitano svojih besed k sreči ni mislil resno. Nadaljeval je:

"Da, čisto natančno poznam njihove navade! Bil sem leto dni pri slavnem Florimontu in naučil sem se pri njem vseh njihovih zvijač in posebnosti.

Povem vam, prav nič ne bodo potovali v Santa Fe! Niti z mesta se ne bodo genili. Prav dobro vejo, da bodo tudi jutri še našli vašo sled in da si morajo njihovi konji počiti. Jutri bodo poiskali vašo sled, sveži bodo in bistrega duha in če jih bomo tudi, kakor upam, premagali, jih bo vendar polovica od nas padla. Tisti Old Shatterhand, pravijo, ima puško, ki z njo lahko ves teden strelja, pa mu je ni treba nabijati, hudič mu jo je prinesel in dušo mu je za njo zapisal.

In zato jih moramo še nočoj v spanju napasti. Samo štirje so, kvečjemu eden bo na straži. Ali dobro poznaš kraj, kjer taborijo?"

"Da," je odgovoril Williams. "Torej se pripravite! O polnoči moramo biti pri njih! Seveda peš. Priplazili se bomo do njih, planili nad nje in jih iznenadili. Na brambo niti misliti ne bodo imeli časa."

Dobri kapitano nas le ni tako natančno poznal, kakor se je hvallil, sicer bi se bil bolje pripravil.

S svojim pripovedovanjem je seveda debelo pretiraval. Prav kakor v mestih in vaseh vzhoda tako tudi na divjem zapadu ljudje pretiravajo in ustvarjajo slone iz komarjev. Če se je prerijki lovec enkrat ali dvakrat dobro postavil in je povrh pokazal še nekaj bistroumnosti, gre glas o njem od tabora do tabora, vsak še nekaj dodane in nazadnje je junak, ki mu ga ni para. Njegovo ime zaslovi do nebes. Meni so celo natvezli, da sem z vragom v zvezi in da sem od njega dobil puško, ki z njo lahko ves teden streljam —. In ta puška ni bila druga ko moja Henryjeva repetirka, ki sem z njo seveda lahko oddal petindvajset strelcev.

"Kje je Patrik in kje so njegovi ljudje?"

"K Head Picku potujejo, tam se bo Patrik sešel s svojim očetom. Saj ti je o tem poročal. Spotoma bo opravil s tistimi tremi trgovci. Izvrstno orožje imajo in tudi polne žepe denarja. In brž misli opraviti, mudi se mu."

Sedaj sem vedel vse —. Tisti negodni mladič je bil res Patrik, Fred Morganov sin, prav tisti, ki ga je Sam iskal.

Kapitano je vprašal:

"In plen bo poslal meni?"

"Da. Z dvema svojih ljudi. S tretjim bo potoval dalje."

"Najboljše puške bomo dobili pri tistih dveh lovcih. Pravijo, da ima Sans ear puško, ki z njo lahko ustrelj na tisoč dve sto korakov daleč."

V daljavi je zalajal coyot. Glas je bil ponarejen. Znamenje je bilo slabo izbrano, kajti v tistih krajih daleč naokoli ni bilo coyotov.

Kapitano je dejal:

"Antonio prihaja. Droge pri naša, ki jih potrebujemo za Llano. Ne sme jih zunaj odložit, na jaso jih naj spravi! Od kar sta tista lovca v bližini, moramo biti skrajno previdni."

Njegove besede so potrdile moje prepričanje. Res so bili ljudje stakemani, cela družba dobro organiziranih stakemanov. In tule v goščavi na robu Llana so imeli svoje skrivališče. In tudi skladišče. S kožami pokriti kupi so skrivali njihov plen. Res prava jama razbojnikov —.

Grmovje se je razgrnilo, trije novi stakemani so prijezdili

na jaso. Konji so vlekli za seboj svežnje drogov, z jermeni pritrjene k sedlom. Vhod na jaso je bil skrbno zakrit z bujnimi divjim hmeljem, s srbotom in drugim plezalkami. Le kdor je vedel za njega, ga je našel.

Prihod drogarjev je vzel vso pozornost čedne družbe v zakup. Ugodna prilika se mi je nudila, da sem se lahko neopažen izmuznil. In nekaj sem moral vzeti seboj za spomin in obenem za dokaz, da sem res prisluškoval.

Kapitano je odložil pas z nožem in dvema z medenino obdrtima pištolama za hrbet. Pomaknil sem se malo bliže, iztegnil roko in vzel eno izmed pištol, pa zlezal iz grmovja, seve previdno, ritenski in po prstih, da sem kar najmanj sledu pustil za seboj. In še tisto, kar se je poznalo v travi, sem najskrbneje zabrisal. Zaenkrat še niso smeli vedeti, da sem prisluškoval, vse moje načrte bi mi bili pokvarili.

Ko ni bilo več nevarnosti, da bi me videli, sem se vzravnal, poiskal konja in se v velikem ovinku vrnil k tovarišem.

Mračilo se je že, ko sem pripel. Na obrazih sem jim videl, da jih je skrbelo za mene in da so me že nepotrpežljivo čakali.

Bob me je prvi zagledal in njegov glas je pričal, da sem si pridobil prvo mesto v globlini njegovega srca. Ves radosten je skočil pokonci.

"Oh, ah —! Tamle biti masša Charley! Oh, bati se Bob in v strahu biti za masšo Charley!"

Drugi niso tako glasno kazali svoje vznemirjenosti. Počakali so, da sem razjahal in prisedel.

Sam je začel:

"No —!"

"Trgovci so izgubljeni."

"Sem si mislil! Tisti lopovi so stakemani, krenili so za njimi in jih bodo po noči napadli. Če jih že po dnevi niso —."

"Pa še eno novico sem zvedel, ki bo posebej tebe zanimala!"

"Kaj bi bilo tisto?"

"Ugani, kdo je tisti Mereroft!"

"Sem ti že nekajkrat povedal, da se rajši z medvedom pestim, ko pa da bi ugibal! Saj mi lahko koj poveš, se mi ni treba mučiti!"

"Mereroft seveda ni njegovo pravo ime."

"Tudi nisem verjel, da bi bilo."

"In mož se prav za prav imenuje Patrik Morgan."

Kar sem svojega Sama poznal, nikdar ga še nisem videl tako osuplega. Za hip je nemo strmel v mene, pa vzkliknil:

"Pa — Pa — Patrik Morgan?! Ali je mogoče —? Patrik Morgan —!"

Prijel se je za glavo.

"O, Sam Haverfield, stari coon, stari osel —! V rokah si ga imel, tega lopova sheriff si bil, sodil si ga — in oprostil! Charley, ali veš natančno, da je res on?"

"Jako natančno vem. In tudi to vem, zakaj se mi je tako znan zdel."

"Zakaj?"

"Očetu je podoben."

"All right —! Kar tisoč luči mi vzhaja v mojih temnih možganih —! Tudi sam sem ugibal, zakaj se mi tako znan zdi. Seveda —! Očetu je podoben —!"

Kje je? Ne sme nam uiti!"

"Lotil se je ali se bo lotil trgovcev pa odšel z enim spremljevalcem na Skettel in Head Pick kjer ga čaka oče."

Planil je na noge.

"Za njim, ljudje! Koj Nemudoma! Dobiti ga moramo!"

"Stoj, Sam! Mračil se, njegove sledi bi ne videl več. In razen tega moramo ostati in počakati na obisk, ki se nam obljubuje."

(Dalje prihodnjic.)

JOŽE GRDINA:

PO ŠIROKEM SVETU

To, da ima papež Benedikt XV. v Carigradu spomenik, se dokaj čudno sliši, ko je to mesto vendar mohamedansko, ter je tu še nedavno stoloval turški sultan, da stoji v mestu, ki je bilo nekaj žarišče pravoslavlja ter največjega odpora proti papežu in katoliški Cerkvi; tu, kjer še danes stoluje carigranski patrijarh odločni nasprotnik rimskega papeža.

Kar je pri tem še bolj zanimivo je to, da spomenika papežu Benediktu XV., ki stoji pred katoliško katedralo Sv. Duha, niso postavili kaki katoličani, ampak Turki in pravoslavni, ki so sami nabrali potrebni denar za spomenik; v čast so si šteli, da dvignejo spomenik možu, ki si je tekom svetovne vojne stekel nevenljivih zaslug, za v vojni prizadete reveže, ter se mu tako zahvalijo za vso pomoč, katere so bili deležni, ko je delil dobrote ne oziraje se na narodnost in vero.

Papež Benedikt XV. je zasedel stol sv. Petra, ko je že z vso furijo divjala svetovna vojna. Dne 20. avgusta 1914 je preminul papež Pij X., kateremu je smrt pospešila vojna in dne 3. septembra je bil izvoljen za papeža kardinal Jakob delle Chiese, ki si je nadel ime Benedikt XV. Takoj po slovesnem kronanju, ki se je vršilo 8. septembra, je novi papež pozval vladarje in narode za mir; potem pa prosil naprej in naprej, se trudil, da se doseže mir, toda brez uspeha; niso ga hoteli poslušati tega edinega, iskrenega glasnika miru. Italija pa mu je bila še tako nasprotna, da ni dovolila, da bi bil papež pri mirovnih pogajanjih. Ni dvoma, da bi bili papeževi pogoji najboljši ter naj-

bolj pošteni.

Ko je videl, da je vse njegovo prizadevanje za mir zaman, je zastavil vse sile in pa ugled, da lajša gorje tem, ki so bili od vojne najbolj prizadeti in to so bili v prvi vrsti ranjenci in pa vojni ujetniki, za katere se je on posebno zavzemal ter posredoval, da se je z njimi ravnalo bolj po človeško. Za ne-sposobne in ranjene ujetnike pa je dosegel, da se jih je med vojskujočimi državami v enakem številu izmenjalo ter poslalo domov. Potem je dosegel, da so zdravja potrebni ujetniki smeli v svobodno Švicco, ter tam ostali dokler niso ozdraveli.

Odločno se je zavzel tudi za politične kaznjence, ki so bili radi svoje narodne zavesti obsojeni na smrt kot veleizdajalci, toda na njegovo prizadevanje pomiloščeni; obsojal je vojne krivice in potapljanje neoboroženih ladij, prav tako početje Nemcev in Turkov in vse, ki so bili graje vredni. Pri tem se ni oziral ni na desno ni na levo, ter bil strogo nevtralen in pošteno nepristranski. Kratko, on je bil edini, ki je povzdignil svoj glas ter se zavzel za vse, ki so trpeli od vojne, pri tem pa se resno trudil za dosego res poštenega mira.

Ni pa papež Benedikt samo govoril in pa posredoval, pač pa tudi dejansko z denarjem pomagal vsem, ki so bili pomoči potrebni, ne oziraje se na vero in narodnost. Ves svet je pozval na pomoč za denarne prispevke, da se takó pomaga najbolj prizadetim in ko je dobil denar, je dodal še iz svojega, potem pa delil na levo in desno, ter na ta način razdal okroglo osemdeset milijonov

lir. Še malo pred smrtjo je nakazal iz svojega en milijon lir za gladojučo Rusijo ter ni pri tem vprašal kakšna, da je; samo to je vedel, da je zelo potrebna.

Delo papeža Benedikta je bilo delo usmiljenega Samarijana, ko je tako obvezoval in lečil rane, katere je sekala kruta vojna; njemu je bil prav vsak najbližnji, pa bil to kdorkoli, nihče ni bil izvzet. Pri tem požrtvovalnem delu za bližnjega je storil ogromno delo ter tisočem rešil življenje, jim obrisal solze in lajšal gorje, si je stekel velikih aslug, katere so mu priznali v raznih državah in priznali drugoverci. O njem so pohvalno pisali Rusi. In ko je papež Benedikt ležal na mrtvaškem odru je jugoslovanski zunanji minister Ninci dejal v svojem sožalnem govoru: "Pokojujnik je storil v času vojne velike usluge srbskemu delu našega naroda. Naši interniranci in ujetniki v Nemčiji in Avstro-Ogrski so dobivali za časa vojne gmotno pomoč od Svete stolice; rodbinam beguncev pa je olajšal dopisovanje z svoji, ki so ostali v domovini."

Med vsemi pa, ki so dali papežu Benediktu XV. priznanje na ta ali oni način so bili v prvi vrsti Turki, ki so mu v znak globoke hvaležnosti postavili v samem Carigradu, tedaj še prestolici Otomanskega cesarstva, krasen spomenik, katerega so slovesno odkrili 11. decembra 1921. Pri odkritju spomenika je bil poleg državnih in cerkvenih dostojanstvenikov navzoč sam sultan Mehmed V.

Spomenik je visok 7 metrov; na krasnem marmornatem podstavku stoji v slavnostnem ornatu poglavarja katoliške Cerkve, papež Benedikt XV., v levice drži odprte Evangelije, desnico pa dviga k blagoslovu; glavo mu krasi trojna krona; tiara, pod njim je na podstavku

papeški grb — dva navskriž položena ključa in tiara, nižje pod tem pa napis, ki se po slovensko glasi:

Velikemu papežu za časa svetovne tragedije Benediktu XV. Dobrotniku narodov brez razlike narodnosti in vere iz hvaležnega priznanja Orient 1914. - 1919.

Tako so Turki počastili poglavarja katoliške Cerkve, za velike zasluge in pomoč, katere so bili deležni; mu izkazali res veliko čast, ter zahvalo kakor so to označili na spomeniku. Značilno pri tem je, da so ga pred carigrasko javnostjo in turško sploh predstavili v vsej veličini tako kakor je nastopal pri velikih slovesnostih v cerkvi sv. Petra v Rimu; nič jih ni bilo sram ga postaviti z tiaro na glavi ter svet blagoslavljajočega. Kaj takega kakor Turki mu niso napravili niti katoličani; pač pa so mnogi katoliško krščeni vedeli povedati vse slabo o papežu, ko so trobili kako je papež za vojno, da je izkoroščeval, ki drži le z bogatini, reveže pa izžema in ne vem kaj še. Besede, ki so jih zapisali Turki na njegov spomenik osramotijo vse take klevetnike.

Spomenik je bil odkrit še za časa papeža Benedikta, ter je tako sam doživel dan, ko ga je uradno počastila Turčija, ter se mu zahvalila za njegov trud; šest tednov po tem odkritju, dne 22. januarja 1922, je papež Benedikt XV. umrl. Dan pred smrtjo je rekel: "Pripravljen sem umreti za mir sveta."

Spomenik papeža Benedikta XV. je prvi v Carigradu, odnosno v Turčiji, ker po mohamedanski veri ni bilo dovoljeno človeka upodabljati ter ga staviti na javnem prostoru, toda pri papežu Benediktu so napravili izjemo ter izpregledali koranovo postavo, katero je pa pozneje odpravil Mustafa Kemal paša in zdaj je dovoljeno v Turčiji staviti spomenike.

Tako je Carigrad, v katerem so nekoč vpili: "rajši pod turški turban kot pod papeževo tiaro," le dobil tiaro, četudi le v spomeniku in carigraskemu patrijarhu gotovo ni vseč, ko se papež na tak način vrača v Carigrad. Tako kuje usoda, katero vodi višja sila. Tudi tukaj se kaže moč Jezusove molitve, ko je molil za — Simona Petra.

Malo pred sedmo uro zvečer sem zaključil z razgledom po Carigradu, poravnal račun v hotelu, se zahvalil za postrežbo ter se odpeljal na kolodvor, kamor sem prišel kakih 40 minut pred odhodom vlaka. No, dovolj zgodaj, da si uredim vse potrebno ter si dobim primeren prostor na vlaku, sem dejal pri vstopu v kolodvorske prostore, ter hotel na peron, ko me ustavi turški uradnik, ki je znal srbohrvaščino in mi pove, da moram še počakati, da mi policijski uradniki pregledajo potni list. "Dobro, pa kje so ti uradniki?" "Pridejo vsak čas, kar malo počakajte," mi reče uradnik.

Ko nekaj časa čakam, res prideta dva turška uradnika, ki sta bila na pogled prav čedna moža, lepo opravljena, ampak v svojem uradnem poslu pa še povsem turška; počasno in vidno drug drugemu ne zaupna, sta pričela s svojim delom takoj. Trije potniki smo bili tam ter čakali za pregled potnih listov, pa sem bil resno v skrbeh, da brzovklaj brez mene odsopiha proti Bolgariji. Eden uradnikov je imel v roki potni list ter iz njega na glas čital, drugi pa je imel pred seboj veliko, okrog pol metra široko, polo papirja ter pisal, kar je prvi čital. Vse, kar je bilo v potnem listu je popisal in to v eni sami dolgi vrsti. Pa ko bi bilo samo to! Ko nekaj časa piše, prekine z pisanjem, vzame tovarišu iz rok potni list, pa prične

sam čitati in primerjati k pisavi na poli, če je tudi tam tako zapisano; potem pa zopet prekine, da prvemu, nakar oba skupaj gledata v potni list.

Kaj takega pa še nisem videl, sem godrnjal ves nejevoljen, gledal na uro ter stopical sem in tja. Končno sem le prišel na vrsto; bil sem tretji. Z velikim zanimanjem sta listala po mojem potnem listu, pisala, gledala in koncem konca vseeno iskončala še pravočasno. Nejevoljen nad tako počasnostjo pograbilim kovček ter hočem na peron, ko me ustavi drug uradnik ter zahteva, da odprem kovček, da ga pregleda. Kaj spet!? Saj so ga pregledali pri prihodu v Carigrad. Čemu še enkrat? Pri odhodu mi ga niso še nikjer pregledali, sem godrnjal ter trdo položil kovček pred uradnika, da ga pregleda.

Uradnik me pogleda, sicer malo po strani, toda prav vljudno opozori, da se mora ravnati po predpisih. "Ze," sem dejal, "ampak tu gre tako počasi in jaz, če bo šlo tako, zamudim vlak." Mož je to upošteval in brez da bi kaj pregledoval, je ukazal, da zaprem, ker je menda sam uvidel, da tu ni moja krivda, ker sem pravočasno prišel na kolodvor, a so me pri pregledovanju potnega lista zadržali; pa je bil potem on bolj obziren in za to obzirnost sem se mu zahvalil ter obenem tudi oprostil, zatem pa svobodno odhitel na vlak, ki je nekaj minut potem odbrzel iz carigranskega kolodvora.

Zeleznica gre nekoliko proti vzhodu nad Zlatim rogom, nato zavije na desno, kjer se v loku vije okrog Top Kapou se- raja, ki ostane više na desno, potem pa jo ubere ob Marmarskem morju proti zapadu, v Yedi kule preseka staro obzidje ter gre naprej proti Adrianopolu.

Dalje prihodnjic

IZ PRIMORJA

—Nova žrtev granate. Med nabiralci granat je nesreča zahtevala pred nekaj dnevi novo žrtev. V bližini Vrtojbe se je ukvarjal Ciril Podberšič s staro, nekje na bližnji gmajni najdeno granato. Pod udarci s kamnom se mu je razpočila. Fant je dobil nevarne rane po vsem telesu in je dva dni pozneje umrl v go- riški bolnišnici.

MALI OGLASI

Izjava

William J. Kennick pravi, da bo prišel čas, ko bo slovenski narod obravnal s tistimi slovenskimi voditelji, ki priporočajo irske kandidate proti slovenskim. Pravi na dalje, da ko je bil Mr. Mihelich kandidat in ni imel nobene prilike biti izvoljen, je vendar prosil, da naj Slovenci volijo za Slovenca. Sedaj pa, ko sem jaz kandidat, dela proti Slovencu.

William J. Kennick.

V najem

se odda stanovanje, obstoječe iz pet sob, zgorej; vse nanovo dekorirano. Poleg tega pa se prodaja tudi nekaj pohištva. Vprašajte na 6606 Schaefer Ave. (115)

John Glach

kovač

Mi popravljamo in brusimo kose in stroje za rezanje trave, da bodo rezale ko nove. Jih premenjamo in prodajamo. Vse delo garantirano.

13408 St. Clair Ave.

GLenville 8968

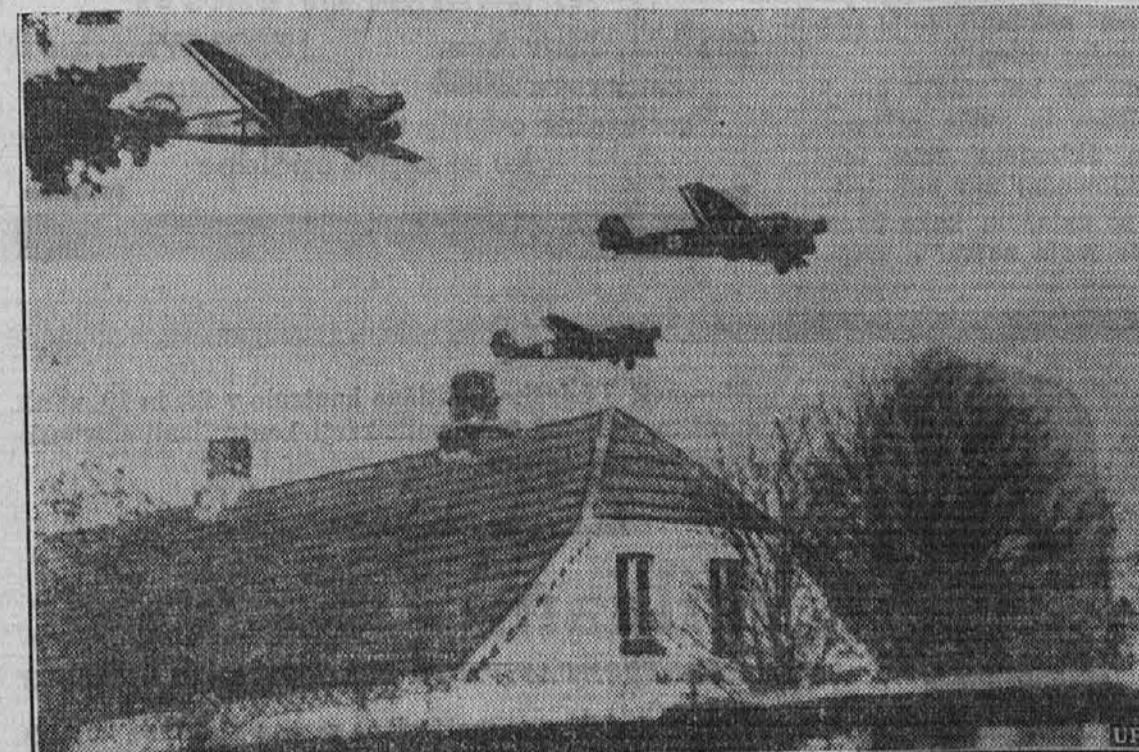
We pick and deliver (x)

Oblok Furniture Co.

TRGOVINA S POHIŠTVOM
Pohištvo in vse potrebščine za dom
6512 ST. CLAIR AVE.
HENDERSON 2978

Prizor, ki je posnet iz nemškega filma "Baptism of Fire" (Krst ognja), katerega so kazali po raznih mestih Evrope, da bi z njim pokazali kaj se zgodi z narodom, ki se upira Nemcem. Slika kaže razdejanje poljske artilerije, katero so razbile nemške bombe.

Nemški zrakoplovi so bili vedno pripravljani, da so krili pehoto pri zavzetju Danske. Obletavajo ozemlje v zgodnjih jutranjih urah, da tako izvršijo svojo poizvedovalno službo. Danci se sploh niso upirali nemški invaziji.

Oliver Twist

C. Dickens-O. Župančič

"Da bi vas vrag!" je zakričal obupani zločinec, odprl sunokom, gruča poleg gruče po koma okno in zapretil množici. "Le uganjajte, kar huje morete! Vas bom le ukanil!"

Strašnejših krikov še ni slišalo človeško oko — tako je hrumela spodaj razsrjena množica. Nekateri so klicali tistim, ki so bili bolj spredaj, naj hišo zažgo; drugi so tulili nad orožniki, naj ga ustrelje. Med vsemi pa ga ni bilo bolj razkačenega, kakor je bil mož na konju. Skočil je raz sedlo, odkrival gnečo kakor vodo ter klical pod oknom z glasom, ki je prekrilav vse druge hruse: "Dvajset gvinej tistemu, ki prinese lestvo!"

Glasovi najbližjih so povzeli ta klic in sto in sto grl ga je nosilo naprej. Ti so kričali za lestve, drugi za kovaška kladiva; nekaj jih je tekalo s plamenicami sem in tja, kakor da iščejo zahtevanega orodja, pa so se zopet vračali in začeli znova rjuiti; nekateri so trtili sapo z onemogli kletvinami in grožnjami; ti so tiščali z blazno zaletelostjo naprej in ovirali tako prodiranje tistih, ki so bili pred hišo; najdrznejši so poskušali splezati kvišku po žlebeh ali razpokah v zidu; vse pa je valilo spodaj v mraku kakor žitno polje pod srditim vetrom. Od časa do časa so se glasovi združili in zagnali oglušen, besen hrup.

"Ko sem prišel, je bila plima," je zaklical morilec, ko se je opotekel nazaj v sobo ter zaprl okno, da ni bilo videti od zunaj v sobo. Dajte mi vrvi, dolgo vrvi. Vsi so pred hišo. Lahko se spustim v Folly Ditch in jim ondot uidev. Dajte mi vrvi, če ne, umorim še tri, nazadnje pa sebe." Od straha omamljeni so pokazali možje, kje so spravljene take stvari. Morilec si je urno izbral najdaljši in najmočnejši konopec in je odhitel na podstrešje.

Vsa okna na zadnji strani hiše so bila že izdavana zazidana, razen ozke line v sobi, kjer je bil zaprt deček; bila pa je tako tesna, da niti oni ni mogel zlezi skoznjjo. A skozi to odprti no je neprestano klical ljudem zunaj, naj pazijo tudi od zadnjega konca. In ko se je pomolil naposled morilec skozi strešno okno, je naznanil to glasen krik tistim, ki so bili spredaj; nemudoma so udrli okrog ogla in pritiskali v nepretrganem toku na drugo stran hiše.

Sikes je zasadil desko, ki jo je vzel v ta namen s seboj, tako trdno proti podstrešni lini, da jo je bilo od notranje strani le z veliko težavo mogoče odpreti. Potem je splezal čez opeko ter gledal preko nizkega naslona. Voda je že uplahlila, jarek je bil sedaj blatna struga.

Množica spodaj je za teh nekaj trenutkov utihnila; opazovala je njegovo početje ter ugibala, kaj neki namerja. Ko pa so uganili in videli, da se je uštel, so zagnali zmagovalen krik, proti kateremu je bil ves prejšnji hrup navadno šepetanje. Zopet in zopet se je dvignil hrum. Tudi tisti, ki so bili predaleč, da bi videli vzrok, so ga povzele; jek in odjek sta se mešala; bilo je, kakor da bi bil izbruhnil ves London svoje bežavice, da bi preklinjali morilca.

Narod se je valil naprej, naprej, naprej, v mogočni, kipeči reki razkačenih obrazov. Tu pa tam je žarela plamenica, jih osvetljevala in kazala vso njih divjo strast. Tolpa je vdrla v hiše na drugem bregu jarka; okna so potrli ali kar posneli; vrs-

zem v otrdeli pesti. Stari dimnik se je od sunka stresel, vzdržal pa je le. Morilec se je mrtev zagugal proti steni. In deček je sunil zibajoče se truplo, ki mu je zapiralo razgled, ter zaklical ljudem, naj pridejo in ga za božjo voljo osvobodite.

Pes, dotlej skrit, je zdaj žalostno zavijal in tekal ob naslonu sem in tja. Nazadnje se je opogumil in hotel skočiti mrtve možu na rame. A zgrešil je, se prekopicnil v zraku, zadel z glavjo ob kamen ter si razbil črepijo.

ENO IN PETDESETO POGAVLJE
Razjasni več nego eno skrivnost, pove o svatbeni pomudbi, pri kateri ni niti govora o doti.

Komaj dva dni po dogodkih, pripovedovanih v zadnjem poglavju, je sedel Oliver ob treh popoldne v vozu, ki je urno drdral proti njegovemu rojstnemu kraju. Gospa Maylijeva, Roza, gospa Bedwinova in dobri doktor so bili z njim. Gospod Brownlow pa se je peljal za njimi s pošto, z njim pa še neka oseba, katere ime še ni bilo omenjeno.

Spotoma niso mnogo govorili; kakaj Oliver je bil ves vznemirjen in poln pričakovanja, da ni mogel zbrati svojih misli in skorajda govoriti ne. In to jo prešlo tudi na ostalo družbo, ki je bila prav tako prevzeta. Gospod Brownlow je bil prej njemu in damama z veliko previdnostjo povedal priznanja, ki jih je izsilil Monksu. In čeprav so vedeli, da ima to njihovo potovanje namen, zavrhiti delo, ki se je tako dobro začelo, je bila vsa stvar dovolj dvomljiva in skrivnostna, da jih je držala ves čas v skrajni napetosti.

Isti blagi prijatelj je s pomočjo gospoda Losberna skrbno pretrgal vse zveze, po katerih bi jim bile utegnile priti do ušes novice o strašnih dogodkih zadnjega časa. "To je že res," je dejal, "da morajo v kratkem vse izvedeti. A kadarkoli, bolje kot sedaj je najneugodnejši čas za to." — In tako so potovali molče. Vsak je razmišljal o stvarih, ki so jih združile, a nobeden ni čutil potrebe, govoriti o mislih, ki so se vsem vsiljevale.

Dokler so potovali po cesti, ki je ni Oliver še nikoli videl, je molčal — a kako se je obrnil ves tok njegovih spominov v minule čase in kaka množica čustev se mu je zbudila v prsih, ko so krenili na tisto cesto, ki jo je prehodil peš ubog deček brez doma, brez prijatelja, ki bi mu pomogel, brez strehe, kamor bi položil glavo.

"Glejte, tam, tam!" je zaklical Oliver, živahno oklenil Rozi roko ter pokazal skozi okno. "Tista steza — po tej stezi sem prišel. In tiste meje tam, zanje sem se splazil, da me ne bi zalotili in prisilili nazaj! Tamkajle je poljska steza, ki drži do stare hiše, kjer sem živel otrok! O, Dick, Dick, dragi prijatelj moj nekdanji, če bi te le mogel sedaj videti!"

"Skoro ga boš videl," mu je rekla Roza in vzela prijazno njegove sklenjene roke med svoje. "Povedal mu boš, kako srečen si sedaj in kako bogat in da je tvoja največja sreča,

"Že spet te oči!" je zavpil z nečloveškim glasom.

Omahnil je, kakor bi ga bila strela zadela, se opotekel in zvrnil preko naslona. Zanka mu je bila okoli vrata. Od njegove teže se je nategnila in napela kakor tetiva pri loku. Padel je pet in trideset čevljev globoko. Nagel sunek, krčevito vztrepetanje vseh udov — in obvisel je z no-

ker se moreš vrniti in tudi njega osrečiti."

"Res, res," je govoril Oliver, "in — vzeli ga bomo s seboj, ga oblekli, dali v uk in poslali v kak miren kraj, kjer se bo okrepil in pozdravil, ali ne?"

Roza je prikimala, kajti deček se je smehljaj skozi tako blažene solze, da ni mogla govoriti.

"Vi boste prijazni in dobri z njim, saj ste z vsakomer," je rekel Oliver. "Jokali boste, vem, ko ga boste slišali; a nič ne de — vse bo minilo, in zopet se boste smehljali — tudi to vem — ko boste videli, kako se bo spremenil; saj ste se pri meni tudi tako. 'Bog s tabo,' mi je rekel, ko sem bežal odtod," je ihtel deček ves ginjen, "in sedaj mu porečem jaz: 'Bog s tabo' in mu pokažem, kako rad ga imam zaradi tega."

Spotoma niso mnogo govorili; kakaj Oliver je bil ves vznemirjen in poln pričakovanja, da ni mogel zbrati svojih misli in skorajda govoriti ne. In to jo prešlo tudi na ostalo družbo, ki je bila prav tako prevzeta. Gospod Brownlow je bil prej njemu in damama z veliko previdnostjo povedal priznanja, ki jih je izsilil Monksu. In čeprav so vedeli, da ima to njihovo potovanje namen, zavrhiti delo, ki se je tako dobro začelo, je bila vsa stvar dovolj dvomljiva in skrivnostna, da jih je držala ves čas v skrajni napetosti.

Isti blagi prijatelj je s pomočjo gospoda Losberna skrbno pretrgal vse zveze, po katerih bi jim bile utegnile priti do ušes novice o strašnih dogodkih zadnjega časa. "To je že res," je dejal, "da morajo v kratkem vse izvedeti. A kadarkoli, bolje kot sedaj je najneugodnejši čas za to." — In tako so potovali molče. Vsak je razmišljal o stvarih, ki so jih združile, a nobeden ni čutil potrebe, govoriti o mislih, ki so se vsem vsiljevale.

Dokler so potovali po cesti, ki je ni Oliver še nikoli videl, je molčal — a kako se je obrnil ves tok njegovih spominov v minule čase in kaka množica čustev se mu je zbudila v prsih, ko so krenili na tisto cesto, ki jo je prehodil peš ubog deček brez doma, brez prijatelja, ki bi mu pomogel, brez strehe, kamor bi položil glavo.

"Glejte, tam, tam!" je zaklical Oliver, živahno oklenil Rozi roko ter pokazal skozi okno. "Tista steza — po tej stezi sem prišel. In tiste meje tam, zanje sem se splazil, da me ne bi zalotili in prisilili nazaj! Tamkajle je poljska steza, ki drži do stare hiše, kjer sem živel otrok! O, Dick, Dick, dragi prijatelj moj nekdanji, če bi te le mogel sedaj videti!"

"Skoro ga boš videl," mu je rekla Roza in vzela prijazno njegove sklenjene roke med svoje. "Povedal mu boš, kako srečen si sedaj in kako bogat in da je tvoja največja sreča,

"Že spet te oči!" je zavpil z nečloveškim glasom.

Omahnil je, kakor bi ga bila strela zadela, se opotekel in zvrnil preko naslona. Zanka mu je bila okoli vrata. Od njegove teže se je nategnila in napela kakor tetiva pri loku. Padel je pet in trideset čevljev globoko. Nagel sunek, krčevito vztrepetanje vseh udov — in obvisel je z no-

ker se moreš vrniti in tudi njega osrečiti."

"Res, res," je govoril Oliver, "in — vzeli ga bomo s seboj, ga oblekli, dali v uk in poslali v kak miren kraj, kjer se bo okrepil in pozdravil, ali ne?"

Roza je prikimala, kajti deček se je smehljaj skozi tako blažene solze, da ni mogla govoriti.

"Vi boste prijazni in dobri z njim, saj ste z vsakomer," je rekel Oliver. "Jokali boste, vem, ko ga boste slišali; a nič ne de — vse bo minilo, in zopet se boste smehljali — tudi to vem — ko boste videli, kako se bo spremenil; saj ste se pri meni tudi tako. 'Bog s tabo,' mi je rekel, ko sem bežal odtod," je ihtel deček ves ginjen, "in sedaj mu porečem jaz: 'Bog s tabo' in mu pokažem, kako rad ga imam zaradi tega."

Spotoma niso mnogo govorili; kakaj Oliver je bil ves vznemirjen in poln pričakovanja, da ni mogel zbrati svojih misli in skorajda govoriti ne. In to jo prešlo tudi na ostalo družbo, ki je bila prav tako prevzeta. Gospod Brownlow je bil prej njemu in damama z veliko previdnostjo povedal priznanja, ki jih je izsilil Monksu. In čeprav so vedeli, da ima to njihovo potovanje namen, zavrhiti delo, ki se je tako dobro začelo, je bila vsa stvar dovolj dvomljiva in skrivnostna, da jih je držala ves čas v skrajni napetosti.

Isti blagi prijatelj je s pomočjo gospoda Losberna skrbno pretrgal vse zveze, po katerih bi jim bile utegnile priti do ušes novice o strašnih dogodkih zadnjega časa. "To je že res," je dejal, "da morajo v kratkem vse izvedeti. A kadarkoli, bolje kot sedaj je najneugodnejši čas za to." — In tako so potovali molče. Vsak je razmišljal o stvarih, ki so jih združile, a nobeden ni čutil potrebe, govoriti o mislih, ki so se vsem vsiljevale.

Dokler so potovali po cesti, ki je ni Oliver še nikoli videl, je molčal — a kako se je obrnil ves tok njegovih spominov v minule čase in kaka množica čustev se mu je zbudila v prsih, ko so krenili na tisto cesto, ki jo je prehodil peš ubog deček brez doma, brez prijatelja, ki bi mu pomogel, brez strehe, kamor bi položil glavo.

"Glejte, tam, tam!" je zaklical Oliver, živahno oklenil Rozi roko ter pokazal skozi okno. "Tista steza — po tej stezi sem prišel. In tiste meje tam, zanje sem se splazil, da me ne bi zalotili in prisilili nazaj! Tamkajle je poljska steza, ki drži do stare hiše, kjer sem živel otrok! O, Dick, Dick, dragi prijatelj moj nekdanji, če bi te le mogel sedaj videti!"

"Skoro ga boš videl," mu je rekla Roza in vzela prijazno njegove sklenjene roke med svoje. "Povedal mu boš, kako srečen si sedaj in kako bogat in da je tvoja največja sreča,

"Že spet te oči!" je zavpil z nečloveškim glasom.

Omahnil je, kakor bi ga bila strela zadela, se opotekel in zvrnil preko naslona. Zanka mu je bila okoli vrata. Od njegove teže se je nategnila in napela kakor tetiva pri loku. Padel je pet in trideset čevljev globoko. Nagel sunek, krčevito vztrepetanje vseh udov — in obvisel je z no-

ker se moreš vrniti in tudi njega osrečiti."

"Res, res," je govoril Oliver, "in — vzeli ga bomo s seboj, ga oblekli, dali v uk in poslali v kak miren kraj, kjer se bo okrepil in pozdravil, ali ne?"

Roza je prikimala, kajti deček se je smehljaj skozi tako blažene solze, da ni mogla govoriti.

"Vi boste prijazni in dobri z njim, saj ste z vsakomer," je rekel Oliver. "Jokali boste, vem, ko ga boste slišali; a nič ne de — vse bo minilo, in zopet se boste smehljali — tudi to vem — ko boste videli, kako se bo spremenil; saj ste se pri meni tudi tako. 'Bog s tabo,' mi je rekel, ko sem bežal odtod," je ihtel deček ves ginjen, "in sedaj mu porečem jaz: 'Bog s tabo' in mu pokažem, kako rad ga imam zaradi tega."

Spotoma niso mnogo govorili; kakaj Oliver je bil ves vznemirjen in poln pričakovanja, da ni mogel zbrati svojih misli in skorajda govoriti ne. In to jo prešlo tudi na ostalo družbo, ki je bila prav tako prevzeta. Gospod Brownlow je bil prej njemu in damama z veliko previdnostjo povedal priznanja, ki jih je izsilil Monksu. In čeprav so vedeli, da ima to njihovo potovanje namen, zavrhiti delo, ki se je tako dobro začelo, je bila vsa stvar dovolj dvomljiva in skrivnostna, da jih je držala ves čas v skrajni napetosti.

Isti blagi prijatelj je s pomočjo gospoda Losberna skrbno pretrgal vse zveze, po katerih bi jim bile utegnile priti do ušes novice o strašnih dogodkih zadnjega časa. "To je že res," je dejal, "da morajo v kratkem vse izvedeti. A kadarkoli, bolje kot sedaj je najneugodnejši čas za to." — In tako so potovali molče. Vsak je razmišljal o stvarih, ki so jih združile, a nobeden ni čutil potrebe, govoriti o mislih, ki so se vsem vsiljevale.

Dokler so potovali po cesti, ki je ni Oliver še nikoli videl, je molčal — a kako se je obrnil ves tok njegovih spominov v minule čase in kaka množica čustev se mu je zbudila v prsih, ko so krenili na tisto cesto, ki jo je prehodil peš ubog deček brez doma, brez prijatelja, ki bi mu pomogel, brez strehe, kamor bi položil glavo.

"Glejte, tam, tam!" je zaklical Oliver, živahno oklenil Rozi roko ter pokazal skozi okno. "Tista steza — po tej stezi sem prišel. In tiste meje tam, zanje sem se splazil, da me ne bi zalotili in prisilili nazaj! Tamkajle je poljska steza, ki drži do stare hiše, kjer sem živel otrok! O, Dick, Dick, dragi prijatelj moj nekdanji, če bi te le mogel sedaj videti!"

"Skoro ga boš videl," mu je rekla Roza in vzela prijazno njegove sklenjene roke med svoje. "Povedal mu boš, kako srečen si sedaj in kako bogat in da je tvoja največja sreča,

"Že spet te oči!" je zavpil z nečloveškim glasom.

Omahnil je, kakor bi ga bila strela zadela, se opotekel in zvrnil preko naslona. Zanka mu je bila okoli vrata. Od njegove teže se je nategnila in napela kakor tetiva pri loku. Padel je pet in trideset čevljev globoko. Nagel sunek, krčevito vztrepetanje vseh udov — in obvisel je z no-

ker se moreš vrniti in tudi njega osrečiti."

"Res, res," je govoril Oliver, "in — vzeli ga bomo s seboj, ga oblekli, dali v uk in poslali v kak miren kraj, kjer se bo okrepil in pozdravil, ali ne?"

Roza je prikimala, kajti deček se je smehljaj skozi tako blažene solze, da ni mogla govoriti.

"Vi boste prijazni in dobri z njim, saj ste z vsakomer," je rekel Oliver. "Jokali boste, vem, ko ga boste slišali; a nič ne de — vse bo minilo, in zopet se boste smehljali — tudi to vem — ko boste videli, kako se bo spremenil; saj ste se pri meni tudi tako. 'Bog s tabo,' mi je rekel, ko sem bežal odtod," je ihtel deček ves ginjen, "in sedaj mu porečem jaz: 'Bog s tabo' in mu pokažem, kako rad ga imam zaradi tega."

Spotoma niso mnogo govorili; kakaj Oliver je bil ves vznemirjen in poln pričakovanja, da ni mogel zbrati svojih misli in skorajda govoriti ne. In to jo prešlo tudi na ostalo družbo, ki je bila prav tako prevzeta. Gospod Brownlow je bil prej njemu in damama z veliko previdnostjo povedal priznanja, ki jih je izsilil Monksu. In čeprav so vedeli, da ima to njihovo potovanje namen, zavrhiti delo, ki se je tako dobro začelo, je bila vsa stvar dovolj dvomljiva in skrivnostna, da jih je držala ves čas v skrajni napetosti.

Isti blagi prijatelj je s pomočjo gospoda Losberna skrbno pretrgal vse zveze, po katerih bi jim bile utegnile priti do ušes novice o strašnih dogodkih zadnjega časa. "To je že res," je dejal, "da morajo v kratkem vse izvedeti. A kadarkoli, bolje kot sedaj je najneugodnejši čas za to." — In tako so potovali molče. Vsak je razmišljal o stvarih, ki so jih združile, a nobeden ni čutil potrebe, govoriti o mislih, ki so se vsem vsiljevale.

Dokler so potovali po cesti, ki je ni Oliver še nikoli videl, je molčal — a kako se je obrnil ves tok njegovih spominov v minule čase in kaka množica čustev se mu je zbudila v prsih, ko so krenili na tisto cesto, ki jo je prehodil peš ubog deček brez doma, brez prijatelja, ki bi mu pomogel, brez strehe, kamor bi položil glavo.

"Glejte, tam, tam!" je zaklical Oliver, živahno oklenil Rozi roko ter pokazal skozi okno. "Tista steza — po tej stezi sem prišel. In tiste meje tam, zanje sem se splazil, da me ne bi zalotili in prisilili nazaj! Tamkajle je poljska steza, ki drži do stare hiše, kjer sem živel otrok! O, Dick, Dick, dragi prijatelj moj nekdanji, če bi te le mogel sedaj videti!"

"Skoro ga boš videl," mu je rekla Roza in vzela prijazno njegove sklenjene roke med svoje. "Povedal mu boš, kako srečen si sedaj in kako bogat in da je tvoja največja sreča,

"Že spet te oči!" je zavpil z nečloveškim glasom.

Omahnil je, kakor bi ga bila strela zadela, se opotekel in zvrnil preko naslona. Zanka mu je bila okoli vrata. Od njegove teže se je nategnila in napela kakor tetiva pri loku. Padel je pet in trideset čevljev globoko. Nagel sunek, krčevito vztrepetanje vseh udov — in obvisel je z no-

ker se moreš vrniti in tudi njega osrečiti."

"Res, res," je govoril Oliver, "in — vzeli ga bomo s seboj, ga oblekli, dali v uk in poslali v kak miren kraj, kjer se bo okrepil in pozdravil, ali ne?"

Roza je prikimala, kajti deček se je smehljaj skozi tako blažene solze, da ni mogla govoriti.

"Vi boste prijazni in dobri z njim, saj ste z vsakomer," je rekel Oliver. "Jokali boste, vem, ko ga boste slišali; a nič ne de — vse bo minilo, in zopet se boste smehljali — tudi to vem — ko boste videli, kako se bo spremenil; saj ste se pri meni tudi tako. 'Bog s tabo,' mi je rekel, ko sem bežal odtod," je ihtel deček ves ginjen, "in sedaj mu porečem jaz: 'Bog s tabo' in mu pokažem, kako rad ga imam zaradi tega."

Spotoma niso mnogo govorili; kakaj Oliver je bil ves vznemirjen in poln pričakovanja, da ni mogel zbrati svojih misli in skorajda govoriti ne. In to jo prešlo tudi na ostalo družbo, ki je bila prav tako prevzeta. Gospod Brownlow je bil prej njemu in damama z veliko previdnostjo povedal priznanja, ki jih je izsilil Monksu. In čeprav so vedeli, da ima to njihovo potovanje namen, zavrhiti delo, ki se je tako dobro začelo, je bila vsa stvar dovolj dvomljiva in skrivnostna, da jih je držala ves čas v skrajni napetosti.

Isti blagi prijatelj je s pomočjo gospoda Losberna skrbno pretrgal vse zveze, po katerih bi jim bile utegnile priti do ušes novice o strašnih dogodkih zadnjega časa. "To je že res," je dejal, "da morajo v kratkem vse izvedeti. A kadarkoli, bolje kot sedaj je najneugodnejši čas za to." — In tako so potovali molče. Vsak je razmišljal o stvarih, ki so jih združile, a nobeden ni čutil potrebe, govoriti o mislih, ki so se vsem vsiljevale.

Dokler so potovali po cesti, ki je ni Oliver še nikoli videl, je molčal — a kako se je obrnil ves tok njegovih spominov v minule čase in kaka množica čustev se mu je zbudila v prsih, ko so krenili na tisto cesto, ki jo je prehodil peš ubog deček brez doma, brez prijatelja, ki bi mu pomogel, brez strehe, kamor bi položil glavo.

"Glejte, tam, tam!" je zaklical Oliver, živahno oklenil Rozi roko ter pokazal skozi okno. "Tista steza — po tej stezi sem prišel. In tiste meje tam, zanje sem se splazil, da me ne bi zalotili in prisilili nazaj! Tamkajle je poljska steza, ki drži do stare hiše, kjer sem živel otrok! O, Dick, Dick, dragi prijatelj moj nekdanji, če bi te le mogel sedaj videti!"

"Skoro ga boš videl," mu je rekla Roza in vzela prijazno njegove sklenjene roke med svoje. "Povedal mu boš, kako srečen si sedaj in kako bogat in da je tvoja največja sreča,

"Že spet te oči!" je zavpil z nečloveškim glasom.

Omahnil je, kakor bi ga bila strela zadela, se opotekel in zvrnil preko naslona. Zanka mu je bila okoli vrata. Od njegove teže se je nategnila in napela kakor tetiva pri loku. Padel je pet in trideset čevljev globoko. Nagel sunek, krčevito vztrepetanje vseh udov — in obvisel je z no-

Volite "FOR" okrajne cestne bonde

IN DELO ZA TISOČE
\$4,500,000 okrajnih cestnih bondev bo dalo zemljo, na kateri bo država zgradila deželne ceste vredne \$10,000,000

OFFICIAL QUESTION OR ISSUE BALLOT "\$2 za \$1" kup, ki ne bo zvišal davka

CUYAHOGA COUNTY
PROPOSED BOND ISSUE FOR MAJOR ROAD IMPROVEMENTS TO BE CONSTRUCTED IN COOPERATION WITH THE STATE HIGHWAY DEPARTMENT, AND THE UNITED STATES AND WITH FEDERAL AID.
USE X ONLY IN MARKING BALLOT

Okrajna glasovnica

za cestne

bonde

bo sama

zase.

VOLITE "FOR" NA 14. MAJA

Okrajni cestni bondi so priporočeni od vseh glavnih političnih, ženskih, trgovskih, delavskih, mestnih in predmestnih organizacij.

County Highway Council, Chas. J. Stilwell, Chairman.

WHAT PRICE QUALITY? ? ? ?
Here's the answer:
A BIG, ROOMY WESTINGHOUSE "6"
with every essential QUALITY FEATURE for \$112.75 only

It's the big news of the year! A genuine Westinghouse Refrigerator, big 6 cubic foot model, now priced at a figure only a little over one hundred dollars! Newest Westinghouse cabinet design, real Westinghouse quality construction throughout, with all-steel cabinet... Fiberglass insulation... Sanalloy Freezer... Thrifty Economy Mechanism. See this sensational value today!

SEE THIS "PRIZE" MODEL, TOO!

New De Luxe Westinghouse ARISTOCRAT-SIX, outstanding in convenience and food keeping performance. Has the new "window-front" MEAT-KEEPER... The big, glass-top HUMIDRAWER... Big SUPER FREEZER with extra space for frozen storage... PLUS exclusive new TRU-ZONE COLD (it gives you surer, steadier, food protection).

Free \$23,000.00 IN ELECTRICAL PRIZES
Westinghouse "Advise-a-Bride" Contests
5 Big Weekly Contests; April 18 : : : May 23
70 PRIZES EACH WEEK
10 Westinghouse Refrigerators 10 Westinghouse Electric Ranges
50 Westinghouse Streamline Irons

IT'S SIMPLE AND EASY!
Just write down in your own words why YOU think a young bride would be wise to select a Westinghouse Refrigerator or Electric Range. There are no coupons to save. Absolutely nothing to buy. And your entry may WIN!
GET COMPLETE DETAILS AND FREE ENTRY BLANKS FROM US!

For Contest News and Prize Winners—tune in "Musical Americana" Every Thursday Night—NBC Blue Network

A. GRDINA IN SINOV

6019 St. Clair Ave. 15301 Waterloo Rd.
HENDERSON 2088 KENMORE 1235
Prodajalne odprte zvečer razen ob sredah, ko se zapro opoldne

SEE THE NEW WESTINGHOUSE WITH TRU-ZONE COLD!

Slovenici! Obdržite politično kontrolo v 23. in 10. vardi. Ne dovolite, da bodo irski politiki kontrolirali slovenske ali jugoslovanske glasove.

Izvolite na demokratskem tiketu

William J. Kennick
FOR REPRESENTATIVE TO CONGRESS 20TH DISTRICT

Volitve danes so najbolj važne za nas Slovence, kajti če je William J. Kennick danes nominiran, bo v jeseni sigurno izvoljen, kajti 20. kongresni district je demokratski. Torej vsi na volišče!

Prva, najstarejša, največja in najbogatejša slovenska katoliška podporni organizacija v Združenih Državah Ameriških, je:

Kranjsko-Slovenska Katoliška Jednota

Glavni urad v lastnem domu: 351 No. Chicago St., Joliet, Illinois
POSUJE ŽE 47. LETO

Ustanovljena 2. aprila 1894, inkorporirana 12. januarja 1898 v državi Illinois, s sedežem v mestu Joliet, Illinois.

SKUPNO PREMOŽENJE ZNAŠA OKROG \$5,000,000

SOLVENTNOST K. S. K. JEDNOTE ZNAŠA 122.55%

K. S. K. Jednota ima nad 36,000 članov in članice v odraslem in mladinskem odelku.

SKUPNO ŠTEVILO KRAJEVNIH DRUŠTEV 184

v Clevelandu, Ohio je 15 naših krajevnih društev.

Skupnih podpor